

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 177. szám

2007. szeptember

Még hétszer is?

A fenti kérdés a Mt. 18:21-ben található a következő összefüggésben: „Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”

Valószínűleg nem Péter volt az első, aki ezt a kérdést feltette, de egészen biztos, hogy nem is az utolsó. Hiszen nap mint nap halljuk a felháborodott kérdést különböző módon és hangvételben megfogalmazni: Meddig tűrhetem még ezt, hogy a másik megsért, megbánt, kárt okoz? Vajon nem teszek-e rosszat neki is azzal, ha mindig újra megbocsátok, hiszen még inkább elszemtelenedik? Ha ezen a vonalon indulunk el, akkor egészen biztos, hogy arra a végkövetkeztetésre jutunk: ezt nem lehet a végtelenségig csinálni!

Azonban az újjászületett keresztyén (krisztusi ember) más vonalon indul el. Hányszor bocsátott meg nekem Krisztus? Meddig tűrte újra és újra visszaeső bűnös életemet? Az énekíró is ezt mondja: „Ó, hányszor vétkeztem ellened, mióta élek én!” (HH. 497.). Ám nem csak a múltra vonatkozik ez a megállapítás, hanem a jelen időre is; hányszor kell kérnünk újra és újra bocsánatát, s hányszor adja újra kegyelmét? Persze az más – mondod, vagy legalábbis gondolod. Ez „én” vagyok, s nekem ez valamilyen különös kiváltság folytán jár. A másik meg tanuljon meg úgy élni, hogy soha ne bántson meg, ne vétkezzen ellenem, mert akkor vége! Legalábbis nem számíthat arra, hogy engedjem kihasználni magamat, s majd újra

megbocsátok.

Igen, mi, óemberi természetünkön fogva hajlamosak vagyunk a kettős mértékre. Ugyanaz a dolog, amely a másiknál égbekiáltó bűn, ha velem esik meg, akkor csupán valami kis gyarlóság, amely úgy tapadt rám észrevétlenül, mint valami tollpihe.

Az újjászületett ember egyik félreérthetetlen tulajdonsága, hogy legalábbis ugyanazzal a mértékkel méri magát, mint a másikat. Esetleg szigorúbban, hiszen felelősséget érez tetteiért, s tudja, hogy akinek többet adtak, attól többet is várnak.

Miért olyan nehéz elfelejteni átok bűneit, és nekik megbocsátani? Talán azért, mert a sajátunkra emlékeztetnek? Vagy azért nehéz megbocsátani, mert tudatlanul is a magunk bűneit akarjuk büntetni a másokban? Vagy egyszerűen még nem jutottunk el arra a felismerésre, hogy mi is érdemtelenül kaptuk a bűnbocsánatot? Fogadd el bűneid bocsánatát Jézus Krisztusban, s nem fogod kicsinyesen számon tartani mások bűneit!

S te, testvérem, akinek nem akarnak megbocsátani, gondolkodtál-e már azon, vajon nem vagy-e te is oka annak, hogy nem részesülsz bocsánatban? Hiszen megbocsátani annak lehet, aki megbánja bűneit, és bocsánatot kér. Az Úrtól is bűnét megvalló bűnös nyer bocsánatot: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.” A címben feltett kérdésre tehát a válasz a bocsánatkérőnek és a bocsánatadónak egyaránt szól: „Azt mondom neked, hogy nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer is.” (Mt. 18:22)

Nemeshegyi Zoltán (Bh. 1993.)

Tanuljuk az életet!

Péld. 2:1-15.

„Fiam, ha megfogadod mondásaimat, és parancsaimat magadba zárod, ha figyelmesen hallgatsz a bölcsességre, és szívből törekszel értelemre, bizony, ha bölcsességért kiáltasz, és hangosan kéred az értelmet, ha úgy keresed azt, mint az ezüstöt, és úgy kutatod, mint az elrejtett kincseket, akkor megérted, mi az Úr félelme, és rájössz, mi az istenismeret...

Majd megérted, mi az igazság és a törvény, a becsületesség és az igazán jó út.”

(Péld. 2:1-5,9.)

Mit is kell értenünk azon a bölcsességen, melyet a könyv minden szava mond? Ez a bölcsesség nem szűken vett intelligencia, nem speciális tanultság, de nem is különös szemlélődés, vagy elmélyedés útján valósítható meg. A Régi szövetség bölcsesség fogalma alatt a törvény helyes gyakorlati alkalmazását kell értenünk. Bölcs az, ezek alapján, aki eljárásaiban, életvitelében alkalmazza a törvényt.

Mégis, már a bevezető gondolatok érzékeltetik, hogy a bölcsesség pusztán emberi tanulás és erőfeszítés útján nem szerezhető meg. A bölcsesség, az élet helyes szemlélete és megvalósítása felbecsülhetetlen kincs. Kutatni, keresni, áldozatot hozni megszerzéséért. Csak ezen az úton remélhetjük, hogy végül felcsillan előttünk valami belőle. Teljes elszántság nélkül kár is abban a tévképzetben ringatni magunkat, hogy egyszer csak a bölcsesség szigetére vetődik sodródó hajónk. A bölcsesség hobbiként aligha űzhető. Vagy főtevékenység, vagy jobb lemondani róla.

Nincs konkrét ígért arra nézve, hogy a kereső lélek mikor jut el a bölcsesség ilyen, vagy olyan fokára. „Majd megérted – ígéri a Szentírás –, mi az igazság...” Egyszer csak rádöbben, hogy kezdenek derengeni a lelki törvényszerűségek, amiket lassan összefüggésében látsz. Kezded érteni, hogy mi is a jelentősége a becsületességnek. Gondolkodásmódodat fokozatosan átalakítják az új felismerések, amiknek különös jelentőséget tulajdonítasz. Érzed és tudod, hogy ezek életed megtartói. Szinte zsigereidbe épülnek az isteni igazságok. A Lélek fúj, hallod a zúgását. Minderre nem találsz magyarázatot a kegyelmen kívül. Más minőség, ami átitat.

Kezded érteni Istent is. Rájössz, hogy Isten igaz ismerete fontosabb minden gyakorlatias emberismeretnél, vagy a társadalmi törvényszerűségek ismereténél is. A bölcsesség számodra ettől kezdve nem elvek megfelelő

alkalmazása pusztán, hanem a mindenható Istennel való igaz kapcsolat. A Vele való közösség pedig még nagyobb éhséget ébreszt benned a mélyebb bölcsesség után, az Úr után.

„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak.1:5.)

Ugyan melyikünk az, akinek nem kellene kérnie?

Háló Gyula

A horoszkóp csődje

Napjainkban emberek milliói esnek áldozatul az okkultizmus különböző áramlatainak: ilyen a varázslás, a kuruzslás, a szellemidézés, a jövőmondás stb. Az asztrológia (csillagjósolás) az okkultizmus igen fontos részterülete. Akik behódolnak ennek a "tudománynak", rabjaivá is válnak. Eszembe jut egy eset, amikor bementem egy újságos boltba, ahol különböző folyóiratok mellett ott sorakoztak a horoszkóp füzetek is. Bejött egy idős hölgy - lehetett vagy 80 éves -, és kérte az aktuális havi horoszkóp füzetet, de az már elfogyott. Látni kellett volna azt a kétségbeesést, ami az idős hölgy arcán kiült. Nagyon sajnálatra méltó volt. Tehetetlenül, reményt veszelve, valamit motyogva eltávozott.

Az Úr Jézus egyik hűséges bizonyágtevője beszéli el az alábbi, szinte hihetetlennek tűnő, de napjainkban nagyon is gyakori eseményt:

" Afrikában voltam egy fogolytáborban. Addig még semmi dolgom nem volt még az asztrológiával, ezért egészen gyanútlanul ért, amikor az egyik sátoártársam váratlanul ezzel a kérdéssel lepott meg: < Megengedi, hogy elmondjam az életem történetét? >

Az én történetemet? De hát ez lehetetlen, hiszen Ön nem ismer engem - válaszoltam. De mégis hajtott a kíváncsiság, így belementem. Megtudtam ugyanis, hogy az asztrológus fogolytársam a hátam mögött megszerezte pontos születési adataimat, és ennek alapján horoszkópot készített.

Elkezdte mondani az életem történetét, az eseményeket és meg kell mondanom igaz volt. Még a korábbi évekből való kisebb részletek is pontosak voltak. Elmondta rokoni kapcsolataimat, ezek is megfeleltek a valóságnak. Egyszerre csak hirtelen változás történt. Nem voltak helyesek a további adat- és eseményközlések. Semmit nem talált el, sőt teljesen értelmetlen és zavaros volt, amit mondott. Egy ideig még ide-oda tapogatózott, de egyre világosabb lett előttem, hogy egy bizonyos időpontig elfogadhatóak voltak a

megállapításai, de jött egy határ, és innen kezdve semmi sem egyezett.

Élettörténetem titokzatos megfejtésében két időszak rajzolódott ki, és a kettőt éles határ választotta el egymástól. Mondhatnám egy határon inneni és egy határon túl lévő részre tagolódtam. Ez a dolog nagyon foglalkoztatott engem, olyannyira, hogy a következő éjjel sokáig nem tudtam elaludni. Egyszerre csak megvilágosodott minden. Életemnek ez a határa az volt, amikor találkoztam élő Urammal, az én Megváltómmal, Jézus Krisztussal. Lenyűgözött ez a felismerés. Életemnek az a szakasza, amit saját akaratom szerint, Isten nélkül éltem, nyitva állt az asztrológus előtt. Azonban életemnek az a szakasza, amely szívem üdvbizonyosságának a világosságában folyt, el volt rejtve az asztrológia tudománya előtt. Így vált szinte kézzel foghatóan világossá ez az Ige: "Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van..."(2.Kor.5:17-18a.)

Egészen különleges módon tapasztalhattam meg, hogy a sötétségnek nincs hatalma a világosság felett. "A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be..."(Jn.1:5.) Megértettem, hogy a sötétségnek és a sötétség praktikáinak nincs hatalma azok felett, akik világosságban járnak. Érthető az én örömöm? Megértitek, hogy a szívem mennyire ujjongott ennek az ajándéknak? Tudni azt, hogy Krisztussal együtt el vagyok rejtve Istenben, és a sötétségnek nincs már hatalma felettem (Kol.3:3.)."

(Egy hadifogoly Afrikából - Vetés és Aratás 2002./1.)

A lényeg

**Ne engedj
a vágnak,
hogy ítélj,
mert jön rád
az Ítélet!**

**Amit látunk
nem más,
külső kéreg.
A Teremtő
látja csupán,
mi a lényeg!**

Edith Stein

Még nem késő!

Nemrég volt egy idős testvérnő temetése, aki élete alkonyán, 80 évesen merítkezett be. Férjével együtt hívő szülők gyermeke volt, de eltértek az Úrtól. Ő már régóta kereste, mire megadatott neki a visszatérés lehetősége. Annak ellenére bemerítkezett, hogy férje megfenyegette, hogy megöli, ha megteszi. Csodáltuk bizonyágtételét és bátorságát. Nem tudta, hogy mi vár rá otthon. A férje meg nem ölte, de nem járhatott a közösségbe, a lelkipásztor nem látogathatta, s a hívő rokonoktól is eltiltotta. Hirtelen elkezdett romlani az egészségi állapota, néha már a családtagjait sem ismerte fel. Mikor már ilyen beteg volt, megengedte a férje, hogy részt vegyen egy istentiszteleten. Éneklés közben figyeltem. Nem felejtette el az énekeket, és csak úgy ragyogott az arca. Tudom, hiszem, bármi megpróbáltatáson is ment át, Krisztusba vetett hitét senki el nem vehette, és most már a mennyei Atyánál van.

„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem.” (Jel. 3:21)

Már késő!

Évekkel ezelőtt evangélizáció volt községünkben, melyen sok érdeklődő vett részt. Közülük többen jelezték, hogy követni akarják Jézust, őket aztán a gyülekezet tagjai meglátogatták, hogy beszélgessenek velük. Mi egy középkorú asszonyt és lányát kerestük fel otthonukban. Nagy örömmel és imádkozó szívvel mentünk, hogy segítsünk nekik az Úr Jézushoz találásban. Azonban az asszony is, de különösen a férj visszautasított bennünket. Azt mondta, hogy ők megvannak enélkül is. Teltek az évek, nem érdeklődtek. Karácsony előtt egy héttel az asszony keresztyén irodalmat kért egy testvérnőtől, aki közel lakik hozzájuk, lelkére kötve, hogy személyesen neki adja majd át. A testvérnő előkészítette, de nem találkozott vele. Karácsony napján döbbenet hallottuk a hírt, hogy meghalt. Előző nap díszítették a karácsonyfát, közben lepihent, és már többé nem ébredt fel. Nagyon lesújtott a hírt, hogy már késő. Férje megtiltotta neki, hogy ezzel foglalkozzon, és ő inkább rá hallgatott, halogatva a megtérést. Szívleljük meg: *„Mert ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szívetekeket!” (Zsid. 4:7)*

Kapus Györgyné (Bh, 1998.)

Napkerék

Álmaim puhácska dunnája alól a szokásos ajtó-csapódás húz elő: megjött Sanyi nővér. Ővele lakunk egy szolgálati lakásban, rendes gyerek, csak lépteihez képest a rusz medve mancsa balettáncosi neszeket hallat – sajnos ez az élet számos területén jellemző rá, de a szíve arany. Éjszakás volt, elteszi magát a másik szobában, mire én előtápászkodom belső önmagamból. Az ébredés mindig nehézkes, de erőt veszek magamon, fölülök az ágyban, igyekszem ráébredni a mai napra. Röviden imádkozom: vagy a következő órákat gondolom át, vagy egyszerűen hálát adok azért, ami csak eszembe jut. Most inkább könyörgök. Néhány szentírási igeverset olvasok Ézsaiás könyvéből; az elején megszenvedtem vele, de kibőjtöltem, mostanra minden szavára szükségem van. Aztán enyhe rendrakás, immár két lábbal a fizikai létformában. Ha szobám méreteiből kifolyólag mennyiségi rendtelenségről nem is nagyon, de minőségiről mindenképpen beszélhetünk – Apokalipszis most. Ezt esetileg orvosolva megindulok lefelé a falépcsőn, a földszinten összefutok a főnökkel. Na nem a Naggyal, hanem csak Ferivel, aki az Idősek Otthonának gondnoka, ötgyermekes családapá, alsó szomszéd. Mert hogy igen, így van, itt lakom az egykori „menházban”, noha csak huszonöt leszek. Ez a kislelkészek sorsa. Vagy ez is lehet. Nekem legalább is ez lett: lelkigondozó, kispap, lelkész vagy akármi is lehet a definíció, az mindenesetre biztos, hogy egyszer csak itt találtam magam... na meg hogy sietnem kell a közös dolgozói reggelizéshez.

A hangulat emelkedő: csütörtök lévén mézes kifli kerül az asztalra, meg ki-ki amit magával hozott; közben megbeszéljük a szabadidő élményeit, meg az éjszakásoktól hallott friss híreket. Mert hogy százhárom időssel azért sok minden történik, még éjjel is. Rosszullétek, esések, kóborlás az épületben, na meg ilyenkor születnek a legvadabb álmok a „kiszolgáló személyzet”, azaz a dolgozók elfoglalására. Ma reggelire méz mellé Ida néni rémtörténete jut: tegnap hozatott tíz tekercs cellulot, mert „húz a hideg a derekára” a tavasszal beszerelt kétrétegű, gázzal töltött, mindenható ablaküvegen keresztül; éjjel el is kezdte leragasztani a „tátongó réseket”, de a felső szegéllyel bíbelődve leesett a kisasztalról, most legalább egy hétig ki sem tud mozdulni az ágyból. Mindjárt el is határozom, hogy hálaima után meglátogatom. A szobában egykedvű áporodottság fogad – „a szellőztetés merénylet az ízületek ellen” –, na meg a mosolygó Ida néni. Mert hogy nem rosszindulatú ő, csak kicsit túlérzékeny, persze nem csak a huzatra. Tövi-

ről hegyire elmeséli a történetet, szemében a csínytevés gyermeki tüze lobog: „majdnem sikerült egy éjszaka alatt, na nem baj, azt a kis felső szegélyt majd megcsinálják a Bandiék, mert hát még mindig rettenetes a huzat, ugye, Seres testvér?” Több válasz is beugrik, de végül amellet döntök, hogy megnyugtatom, természetesen így van, és a karbantartók azonnal intézkedni fognak. Egy igeverssel bátorítom, imádkozunk röviden, kedves búcsúmosoly, megbékélés. Miközben az asztalosműhely felé igyekszem, már előre félek, mit fognak mondani a fiúk a szakmájuk meggyalázásáról, meg minden. Persze hiába mondanám nekik, hogy én sem ezt tanultam öt évig a teológián, a dolog az én oldalamról is megkérdőjelezhető szakmailag, de Ida néni Ida néni, ezt mindenki tudja, másképp nem zárhatjuk le az ügyet. „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” Persze ez nem mindenkinek elég vigasz.

Ezen nagy horderejű kérdéseket megoldva, vagy legalábbis esetileg kezelve felvonulok a lelkesi irodába – mert hogy egyházi idősök otthona lévén ilyen is van. A rendtelenség itt kisebb, mint a szolgálati lakásban, valószínűleg azért, mert nem túl sok munkaeszközöm van: a hébert meg a görögöt nyugodtan az ágy fölötti polcon tarthatom, itt realitás kell, ha egyáltalán a hivatásommal kapcsolatban ilyesmiről beszélhetünk. Azért úgy hiszem, hogy igen. Úgyhogy előttem a Biblia, mellette vezérfonal, egy számítógép, az asztal alatt kuka, körülbelül ennyi, na meg egy (hangsúlyozom: egy) szék, amin épp ülök. Ennyiből is könnyen kitalálható, hogy az egyedüllet és a nyugalom iránti olthatatlan szomjúság az, ami miatt gyakran betérek ide. Kicsit átgondolni, mit is csinállok, kicsit emlékezni arra, ami éltet, kicsit felejtetni azt, ami elfásítja eleven rostjaimat. Feltöltődöm, ha arra gondolok, hogy eddig Isten minden városba és napba, gyülekezetbe és feladatba adott olyan embereket, élményeket, amik a sok koptatás, fárasztás, problémázás, sérülések és harag ellenére megelevenítettek, ereimbe és lelkembe friss életnedveket árasztottak. Csak imádkozom, hogy ez ma is így legyen.

Hát ennyi jut körülbelül töprengésre, belenézek még egyszer a Bibliába meg a jegyzeteimbe, aztán elszántan megindulok az imaterem felé, a heti rendszeres istentiszteletre. Sajátos, laza műfaj ez is, állítom, hogy nincs még egy ilyen gyülekezet az egyházunkban: a tagok rendkívüli módon otthon érzik magukat az alkalmon – talán azért is, mert ugyanazon a folyosón laknak, ahonnan az imaterem nyílik –, szívesen hozzászólnak, némelyek beszélgetnek, nagy előszeretettel javítják ki egymás és az én hibáimat, minden figyelmeztetés nélkül

rosszul lesznek, néha össze is kapnak az ülésrendben. De mindemögött nagyon mély szeretet lakik, Isten szeretete, és a hihetetlen küzdelem, amit önmagunkkal folytatunk, hogy ne pusztítsuk, hanem építsük fel egymást azzá, amivé válnunk kell, akármi legyen is az.

Ma például a prédikáció közepén elkezd valaki rángatni a mellette ülőt, hogy „Te Manyi, ébredj már fel, ne csináld ezt velem!” Mire felfogom, hogy Manyi néni feje csak lóg lefelé, már be is szalad két nővérke, kiviszik a folyosói kanapéra. Meghajtom a fejem, hangosan imádkozom érte – döbbenetes érezni, hogy csak pár butácska szót tudok mondani, amikor egy életről van szó, mégis van erő abban a pár butácska szóban, mert Istent szólítja. Főlnézve látom, hogy sokak szeme könnyes, de leginkább Erzsike nénié, a lakótársé – noha mostanában volt némi feszültség közöttük, mégis olyanok, mint valami későn egymásra talált testvérpár. És senki ne mondja nekem, hogy még ha hittestvér is két ember, de együtt már legalább százhatvan évesek, akkor olyan könnyű egy kis sötétecske szobában élni. Hát erre mondom én, hogy csodálatos kipróbált embereket látni naponta, akik ádáz harcot folytatnak a bennük megfogant Jó felnövekedéséért.

Még az összejövetel vége előtt jelzi a főnövér, hogy Manyi néni jól van, boldogan hirdetem ki, csak úgy zeng a záróének: „Az áldott orvos jön hozzánk, a drága Főpap, Jézus”. Nincs még egy ilyen gyülekezet.

Az alkalom után meglátogatom Manyi nénit, ő csak arra emlékszik, hogy aludt egy jót. Amikor elmondom a történetét, kérdi is: „És minek ébresztettek fel, Seres testvér, hagytak volna a Mennyi Atyához térni!” Megnyugtatom, hogy bizonyra nem véletlen maradt közöttünk, még valami nincs kész benne vagy bennünk a nagy átváltozáshoz, hiszen nem itt felejtve, hanem itt tartva vagyunk a földön. Végül szintén nem klasszikus lelkigondozói tanácsként felvetem a gyakorlati teológiai kérdést, miszerint valóban meg kell tisztelnünk az Úr házát a méltó öltözettel, még ha ajtaja a folyosónk végéről nyílik is, de nem biztos, hogy a tót népviselet mind a hét rétegét magunkra kell öltetni így június eleje táján. Forró kézfogással búcsúzunk, miközben azon gondolkodom, hogy itt ugyan semmi nem klasszikus, de minden él és érez, lüktet, egészen addig az óráig.

Az az óra, igen, ez is aktuális ma, hiszen délután temetjük Imrét, a nyulak és az eper húséges gondozóját, „barátunkat”, aki nem volt „testvér”, sosem élt istenes életet, és mégis: a halála előtt igaz kioldódást láthattunk, a családtagok és a megállíthatatlan betegség iránt, a haragosok, szomszédok iránt... és úgy éreztük, a Mindenható iránt is.

Honnan tudom? Többeket hívott be magához imádkozni, megnyugodott, de talán nem ez a legfőbb bizonyíték: utána nem kétség, hanem béke és mosoly maradt azok arcán, akik végül mellette voltak, lakókban és kollegákban egyaránt. Ez az összérzet még a temetésig is elhat, kevesen vannak, de szeretetet érzünk, igaz testvériséget, egymás mellett állva énekeljük Ferivel: „Hadd menjek, Istenem, mindig feléd”.

Csörög a telefon, mikor hazaérek, hív egy fiú a városi gyülekezetből, hogy teniszezzünk már egy kicsit. Inkább kihagyom, de az esti istentisztelet előtt összefutunk, beszélgetünk két háztömbnyit. Bele sem kezdek elmesélni neki a napom, annyira más életet élünk, de mégis látom, Életünk Forrása közös, így mégis megértjük egymást. Aztán az alkalmon egy laikus, de nagyon buzgó és bölcs testvér, Gyuri bácsi magyarázza az Írást. Ma nem is arra figyelek, amit mond, inkább azt a belső csöndet hallgatom, ami belőle árad, azt a letisztultságot, amihez sok mindenben keresztül kellett menni, özvegységen, szégyenen, bántalmazáson, csalódáson, veszteségeken, hogy a mű majdnem kész legyen.

Este van. Hazafelé tartok a sötétben. A más gondolkodom. Ma semmi „jó” nem történt, ami valami megrázó, kiemelkedő vagy éppen felejthetetlen lenne. Ma csak az élet történt, a maga végtelen egyszerűségében, sokszínűségében és kiszámíthatatlanságában. Gyönyörű, baj nélküli nap. Köszönöm.

(Boros Dávid)

Bujkáló bűn

Egy elejtett szó, egy mondat az egész.
S a lelkem máris kéjelegni kész:
Mit mondott a másik?
Miért csinálta azt?
Forrongnak a gondolatok.
Látni vél a vak.

Ám Isten lelke int
Keményen, de tudván,
Nem maradhat csöndben,
Mert itt a bűn bujkál:
Mit gondolsz magadról,
Ki vagy te, mondd?
Testvéred leszölod,
És veled nincsen gond?
Bűneidet Isten messzire vetette,
Testvéred tetteit miért őrzöd szívedbe?
Nézz rá úgy, ahogyan
Isten néz tereád,
Jézus drága, szent vérén át.

Ha szekeremnek kereke sárba ragadna
Isten az, ki onnan azt kihúzza.
És én vajon?
Húzó-e, vagy lehúzó,
Ki tudhatja ezt?
Testvéreim kérlek, bocsássatok meg!

(*Jáger Szilvia*)

HÉT JÓ TANÁCS

hogyan megtanítsanak békében élni egy fedél alatt
(Tersteegen után)

1. Hidd el, az egész házban nem akad gyámoltalanabb, alkalmatlanabb, haszontalanabb nálad. Ne mondd el senkinek, de Isten előtt vállald, s vallja gyermeki módon a szíved.
2. Mert így van – ne feledd egy percet sem -, szolgálj, segíts mindenkit szívesen, mint mindenkinek szolgálja, sose tétlen, csendesen mosolyogva, észrevétlen.
3. De te másoktól ugyanezt ne várd! Ha megvetnek, ha senki meg nem lát, ha mindenholon kifelejtnek, természetes! Várhatsz-e egyebet, ha mélyen hiszed, hogy más nem jár neked!
4. Amilyen vagy, azzal be kell érned, ha kevesebb a legkevesebbnél, akkor is több, mint amit megérdemelnél.
5. Mindez a te kötelességed! Figyelj! Hogy mi a többié, s hogy végzi el, azzal soha fel ne akadj, hisz a ház vezetője nem te vagy.
6. Mít a többi mond és tesz, legyen bármi, igyekezzél mind jóra magyarázni.
7. S ha úgy találod, nem szeretnek a többiek, kurtán bánnak veled, hidd el, rossz szándék nem vezeti őket, csak a Sátán ólálkodik körülötted, hogy törbe ejtsen téged, s elfelejttesse önön szegénységed. Járj túl az eszén, s mások méregetését abbahagyva, fordítsd szemed szegény magadra. Szívedbe akkor csend száll és alázat.

Így töltheti be békesség a házat!

(-net-)

NE RONTSD EL!

Eredetileg a zsidóknál a Szombatnak, az Úr napjának megtartása örömteli dolog volt. De a rabbik tömkelege aztán egyik végzést hozta a másik után, hogyan is kell ünnepelni. Egyesek már semmit sem mertek tenni, nehogy megszegjék a szabályokat, s Szombatjukból kiveszett az öröm. Eliézer fia sokat tépelődött ezen. Egyszer éjjel álmot látott. Egy angyal két trónt mutatott neki a mennyekben.

- *Kiknek tartogatják ezeket?* – kérdezte.

- *Neked* – felelte az angyal -, *ha használod a józan eszed, és annak, akinek a neve és címe ide van írva.*

Ezután a pokol legmélyebb bugyrába vitték, és két üres helyet mutattak neki.

- *Hát ezeket kinek készítették?* – kérdezte Eliézer fia.

- *Neked, ha nem használod az eszed, és annak, akinek a neve és címe ide van írva.*

Eliézer fia álmában meglátogatta azt az embert, akivel a mennyországban együtt ülne. Csodálkozva látta, hogy ez az ember mit sem tud a legtöbb szabályról. Szombatonként lakomát rendez sok – sok vidámsággal, amire az összes keresztyén szomszédját is meghívja.

Amikor Eliézer fia megkérdezte, miért rendezi ezeket a lakomákat, így válaszolt:

- *Gyerekkoromban a szüleim arra tanítottak, hogy a Szombat a pihenés és az öröm napja. Ezt tette a családom és most én is ezt teszem.*

Eliézer fia megpróbálta kioktatni az embert vallásuk előírásaira. De elnémult, amikor rájött, hogy az ember szombati öröme odalenne, ha ráébresztené fogyatékoságaira. Ezután meglátogatta azt az embert, aki a pokolban lenne társa. Ez a szombatra vonatkozó minden rabbinikus hagyományt szigorúan és maradéktalanul. Aggályosan figyelte, nehogy valamiben is eltérjen az előírásoktól. Olyan feszültségben készült a hétvégére, hogy semmi öröme nem telt a szombatban. Eliézer fia már éppen meg akarta korholni az embert, hogy az előírások rabszolgájává vált, mikor rájött, hogy kár minden erőfeszítés, mert sosem értené meg, hogy azzal is kárt tehet, ha a hagyományokat a végsőkig betartja.

Mikor felébredt Eliézer fia, elhatározta, hogy a Szombatot örömben és az Úr iránti hálában fogja mindig eltölteni.

Anthony de Mello nyomán

Újra ezek az őszyári, estébe hajló délutánok...

Újra ezek az őszyári, estébe hajló délutánok, melyek szürkülete adja vissza leginkább hangulatom tompaságát. Kényszeredett lélegzeteim nyomasztják a kedvem, kígyózó sorok állnak a vágybazar előtt, lesütött szemmel árurom a pillanatot, bottal ütöm a lehetőség nyomát, szöveget üt a fejembe az esély. Az egyetlen. A sebből vér folyik, mely az arcomon végigcsorogva, államról csöppen a padlóra. Ekkor, nem tudom miért, miért nem, a Tom&Jerry valamelyik üvöltözös epizódja ugrik be, ahol nyilván a Jerry nyert, bár erre nem emlékszem pontosan, csak a négy lábú, kacska, kopott zongora érezteti velem emlékeim hitelességét. Lehet, hogy ekkor utáltam meg az egereket, bár az is lehet, hogy ekkor jöttem rá: nem mindig az győz, akinek szurkolok, gyakorlatilag persze lényegtelen kinek szurkolok, hisz a forgatókönyv adott, a történetet már előre megírta valaki, nagyon okos és széles látókörű egyed, aki vette a bátorságot gyerekek millióinak befolyásolni a kedélyállapotát, a viselkedését, a jövőjét. Nem tudom, hogy nézett ki, ez a gonosz tekintettel és magabiztos léptekkel rendelkező figura, pontosan, de ide látom, ahogy minden egyes rész után elégedetten bölintott, kortyolt bele egy újabbat a feketébe, és végső jutalmazásként rágyújtott a megviselt csomagból előrángatott Marlborora. Nem tudom azt sem, hogy hívják, nem tudom miért volt ez jó neki. Nem tudom mit ért el ezenkívül az életben, mármint azon kívül, hogy engem tönkretett, megbénított, megpecsételt, elásott jó mélyre, örökké a világtól távol, valahol a Csendes-óceán mélyén, a 130. hosszúsági és a 20. szélességi foknál. Tudni illik: én rá fogok mindent. Én őt hibáztatom. Az én kudarcom, az övé is, az én vereségem, az övé is, az én halálom, az övé is. Sőt, leginkább és majdnem kizárólag, csak az övé.

Eleinte nem nagyon szerettem, mert túl nagy volt. Igazából nem stimmel egyik polcom imidzséhez sem, nem tudtam hova tenni. A színe ellenben tetszet és a tartalma is hasznos volt, a címe pedig... szerintem überelte az Ablak-zsiráfot. A gondos és felelősségtudó szerkesztők vidámra, könnyedre tervezték, hogy minél alkalmasabban betölthesse a célját, és a 6-7éves még naiv és érdeklődő gyerekeknek minél nagyobb segítség és kedvcsináló lehessen a nyelvtanuláshoz. A project jól sikerült, a terv bevált. A gyerekek imádták a könyvet, sokat forgatták, nagy hasznukra vált. A könyv híres lett. Anyukán a nagy siker láttán belesüllyedt és így lépett be az életembe, 1990 karácsonyán a háromnyelvű Tesz-vesz város. Az álta-

lános közmegelegedésen persze nem ejtett csorbát az a tény, hogy én ezt a könyvet mindössze egyszer vettem a kezembe, akkor is leizzadtan erőszakoltam vissza a számára kitágított polcra, fejemben csak úgy harcoltak a gondolatok a kételyekkel, a vágyaim a lehetőségekkel. Akkor és ott, egy 7éves, érdeklődő, nagy terveket szövő, és álmokat kergető, harcos és energikus gyermekből, kiégett és bizonytalan csíra vált, melyet gyökerében elfojtott ez a tüneményes készségfejlesztő. Akkor és ott tettem le a lantot, akkor és ott bizonytalanított el végképp a szerzők által aranyosan kitalált tesz-vesz polgár. Aki megjelenését tekintve könnyed átmenet a fehérek, sárgák, feketék között, társadalmi státuszát tekintve pedig az első oldalakon még farmer, mezőgazdász, majd tisztos családapa és rendőr, a későbbiekben pedig öltönyös illetve nyugdíjas. Egy személyben minden. Nekem túl magasra rakta a léceket. Ráébredtem, hogy nem lehetek több mint egy közepes átlag-proletár, így inkább föladtam és lettem ami, és ami nem.

Régóta nem láttam már K.A.-t. Legutóbb talán akkor, mikor valamelyik verekedős videójátékra mentem át hozzá, és ő haza pálya lévén a porig alázott, aztán fociztunk kicsit, abban én voltam jobb, belefeledkeztünk, ami okán én elkéstem az első gitárórámról, ahol ekkor már szüleim két tábla csokoládéval teletömtek a még lelkes oktató kiművelt orcáját. Ettől a pillanattól kezdve mindig, mindenhol elkésem. Ez volt a kezdet és messze még a vég. Erről persze K.A. tehet, de sajnos ugye őt már rég láttam, azt se tudom, hol lakik, nem tudom neki felróni még ezt is, a gondlajstrom végébe, mert hisz feltételezem, ha már az én életemet megnehezítette, akkor megtette ezt a szíveséget a saját magáéval is, és mára már valamelyik szanatóriumban vagy ideggyógyban tengeti napjait, szabadságról, egyenlőségről, testvériségről és arról a napsütéses, mindent elrontó délutánról gondolkozva.

Vajon állt alattunk a megviselt, szürkés-kék karosszériával felszerelt motor, vagy haladt a gépjármű, a megszokott, munkából-hazafele irányba? Vajon mit érezhetett a háztulajdonos, kinek átrendeztük a virágágyását? Vajon mit érezhetett a villanyszerelő, vagy tudom is én, útfenntartó, akit a kidöntött villanyoszlop helyreállításához rendelték ki, azon a nyugodt tavaszi estén. És vajon mit érezhetett a kamion sofőrje, mikor felfogta, hogy most már visszafordíthatatlanul átgázol rajtunk, irreverzibilissé vált a folyamat, melynek végeredménye még ma is a faluszéli garázs előtt roskadozik, beszakadt oldallal, porrá zúzott ablakokkal, kettétört főtengellyel? Beszéltem vele, bár nem emlékszem, de tudom, hogy nagyon félt, nem hinném, hogy a pertől, amit rákasztottunk, inkább a

hatalomtól, amire ráébredt, hogy a kezében van, és a lehetőségtől, hogy használhatja is. Olyan ábrázattal ült a betegágyam szélén, mely értésemre adta, megrémiszi az a gondolat, hogy kiolthatott volna egy ilyen életrevaló, életvidám, fiatal életet. Azt hitte, kár lett volna értem. Sírt, mert majdnem megölt. Sírt, mert éltem. És sírtam én is, mert összenyomott az a lehetőség, hogy kezembe adott az élet, újfent 20éven belül másodszor, és mert arcon csaptak egy jól komponált szeneslapáttal, kinéztek maguknak, megajándékoztak, megbénítottak. Tervük van velem. Vagyok.

(Surányi Ákos)

K E R E S - K Í N Á L

Fiatal, csendes, hívő srác albérletet keres Pesterzsébeten. Érdeklődni: szerkesztőknél vagy a 06/20-886-3227 telefonszámon.

Eladó egy Panasonic analóg videokamera. Érdeklődni lehet a 06/204138316 telefonszámon.

F a k a n á l

Sajtban sült tojás

Hozzávalók: 8 tojás, 15 dkg szeletelt trappista sajt, 4 paradicsom, 1 csokor zöldhagyma zöld szára, 1-1 mokkáskanál törött fekete bors, currypor és piros fűszerpaprika, késhegynyi szerecsendió-reszelék, ízlés szerint só.

Elkészítése: a sajtszeleteket vékony csíkokra vágom, és a felét egy lapos tűzálló tálra terítem. A tojásokat egyenként felütve úgy rakom a sajt tetejére, hogy a sárgája egynek se menjen szét. Megsózom, és mindegyikre kevés fűszert hintek a felsoroltakból, majd a maradék sajtsíkokkal úgy borítom be, hogy minden tojásra jusson a sajtból. A tálat folpack fóliával letakarom, és a mikrohullámú sütőben a legerősebb fokozaton négy-öt percig sütöm. Akkor van készen, ha az étel tetején lévő sajt megolvad és egybefüggő réteget alkot. A sütőből kivéve még tűzforrón meghintem a finomra metélt hagymazölddel, és négy cikkre szeletelve, azonnal kínálok. Friss saláta illik mellé.

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Email: mate.dani@freemail.hu és lestakk@ps.hu

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

Gyülekezet honlapja: www.erzsebet.baptist.hu

H U M O R

Kilométer

Az autós eltéved. Végre nagy örömmel megpillant két iskolás gyereket. Megkérdezi az egyiket:

- Mondd, fiam, milyen messzire van innen

Bivalyfalva?

- Egész pontosan 40004 kilométer!

- Hogy? Hiszen ha 40 ezer kilométert megyek, akkor körülautózom a földet.

- Úgy bizony, én is úgy gondolom. De ha megfordítja a kocsiját, és ellenkező irányba indul, akkor 4 kilométer az egész.

Rajz

A rajztanár megkérdi a diáktól:

- Hogy lehet az, hogy ilyen szépen lerajzoltad a szamarat, amikor kettesed van rajzból?

- Véletlenül. Ugyanis lovat akartam rajzolni.

Unalom

Egy nagy fogadáson az egyik vendég nagyon unatkozik. Egyszer csak meglát a sarokban egy urat, aki nagyokat ásít. Odamegy hozzá és megkérdezi:

- Unatkozik?

- Rémesen.

- Mi lenne, ha ellógnánk?

- Nem lehet... Én vagyok a házigazda.

Szerelmi vallomás

A teve szenvedélyes szerelmi vallomása:

- Úgy kellesz nekem, mint a hátamra egy púp!

Kapusok

- Tegnap láttalak - mondja egyik kapus a másiknak.

- Hol?

- A házatok kapujában.

- És milyen voltam?

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaház cím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon:283-14-13